

Refugee

Очевидне

АНЬЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

Переклала з французької *Ірина Славінська*

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.133.1-3
М 29

© Éditions Michel Lafon 2019, Une Évidence

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Аньєс Мартен-Люган

М 29 Очевидне [Текст] : роман / Аньєс Мартен-Люган; пер. з фр. Ірини Славінської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 384 с.

ISBN 978-966-448-280-3

Рен — талановита дизайнерка, співвласниця успішного піар-агентства. Та сенс її життя — сімнадцятирічний син, якого вона виховує сама. Найбільше Рен боїться тієї миті, коли він закінчить школу і покине родинне гніздо. Не бажаючи ні з ким ділити сина, вона роками приховує від хлопця, хто його батько. Одного разу Рен закохується і з головою поринає в нові почуття. Та чи її таємниця завжди так і залишатиметься таємницею? І чи можна збудувати майбутнє, не звільнившись від минулого?

УДК 821.133.1-3

ISBN 978-966-448-280-3 (укр.)
ISBN 978-2-7499-3477-8 (фр.)

© Аньєс Мартен-Люган, текст, 2019
© Ірина Славінська, переклад, 2024
© Оксана Йориш, обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

Усі права застережено

Гійому, Сімоңу-Адеро та Ремі-Таріку – завжди...

*Зрештою ти завжди перетворюєшся на персонажа
власної історії...*

Жак Лакан, «Тексти», том II

*Його легеням, як і його серцю, потрібно було вдихати
свіже морське повітря.*

Бернар Сіміо, «Ті месьє із Сен-Мало»

31 грудня, таке саме, як інші. Віха року. Шикарна вечеря в Поля. Усе буде досконале, зі смаком, дотепне, витончене, без котильйонів і серпантинів. І дивовижне, як зазвичай. Крім мене, Поль завжди запрошував людей, між собою незнайомих, та й сам він не дуже добре їх знав; ті, що проведуть разом лиш один вечір і точно більше ніколи не зустрінуться. Це його забавляло, пробуджувало цікавість. То все *bobo*^{*}, витіснена Полева частина — я не раз його так дражнила. Перевага цих вечірок у тому, що впродовж тих кількох годин не було прихованих мотивів, кожен лишався таким, яким є, яким хотілося бути, без жодних *a priori* чи суспільного тиску — невід'ємного атрибуту буржуазного життя у провінції. Усі знайомилися без задніх думок і без особливих очікувань, бо все тут підказувало, що ми більше ніколи не зустрінемося, хіба що якоїсь суботи під час шопінгу випадково перетнемося в місті.

* *Bobo* (від *bourgeois bohème*) — слово на позначення людини, яка походить із забезпеченого міського середовища, проте виявляє потяг до нон-конформізму й божемного мистецького життя. — Тут і далі примітки перекладачки.

Невеликим доважком до цього вечора, що дуже мене втішив, була присутність моєї старшої сестри Анни та її чоловіка, Людовіка. Я представила їм Поля незадовго після нашої першої зустрічі, й відтоді всі троє чудово між собою ладнали. Чи не вперше вони, попри свою звичку, не поїхали на Новий рік грітися на сонечку та вшанували нас своєю присутністю. Насправді це дуже тривожило мою гіперактивну сестру, яка завжди була на межі домашнього *burn out*. Та вона хотіла більшого. Людовік прагнув відпустки, під час якої можна «нічого не робити»; йому не хотілося бігати на всі ті зустрічі й активності у клубі, на які вона їх записувала. Минулої осені він стукнув кулаком по столу, хоча й любив мою сестру так само, як і в день їхнього знайомства. Більше не міг дивитися, як вона переливає з пустого в порожнє, вона його виснажувала. У свої п'ятдесят років, з яких двадцять п'ять він прожив у шлюбі, йому хотілося трохи спокою. На мій превеликий подив, сестра спокійно це сприйняла й не намагалася сперечатися.

Цілковито вибита з рівноваги Анна мусила знайти, чим це компенсувати. Цьогорічні різдвяні свята перетворилися на театр трагікомічних ситуацій: вона поринула в царину, що раніше належала тільки мамі, тобто в організацію великої сімейної вечери 25 грудня. Дуже швидко вони почали сваритися, я ж пильнувала, аби залишатися якомога далі від усього цього. Тож вона приготувала бенкет, гідний американського різдвяного фільму! За будь-яку ціну чимось зайнятися – таким було кредо Анни. Відтоді вона нудилася, бо їхні з Людовіком троє дітей – молоді дорослі люди – одразу після десерту й подарунків утекли, аби матір не нависала. Я не здивувалася, коли вона запропонувала Полю взяти на себе кухню, а він не відмовився,